

NARCIZAI

Apniukęs debesiu klajojau
Kalvom ir kloniais po gimtinę,
Staiga kaip įbestas sustojau
Prieš geltonų narcizų minią:
Paežerėj linksmam būry
Jie siautė, plaikstės kaip gyvi.

Žvaigždžių mirgėjimu svaigiu
Nakties danguj ant Paukščių Tako
Jie tvino ežero krantu
Toli toli, kiek akys mato –
Kiek tik gali aprėpt žvilgsniu,
Lingavo tūkstančiai žiedų.

Džiaugsmingu ir grakščiu šokiu
Jie ežero vilnis pranoko.
Draugijoje linksmų žiedų
Širdis poeto atitoko.
Stovėjau aš prieš juos bežadis
Lyg būčiau kokį lobį radęs.

Dabar, kai ilgesys apninka
Ar laukiu rytdienos su baime,
Jie vėl man sieloje sušvinta
Lyg mano vienaties palaima.
Širdis, netverdama džiaugsmu,
Vėl ima siaust gėlių ritmu.

Vertė Lionginas Pažūsis